

А МОЖЕХМЕ ДА БЪДЕМ

Иво Христов
А можехме да бъдем

© Иво Христов, *автор*

© Димитър Стоянов – Димо, *дизайн на корица и
илюстрации*

ISBN 978-619-7511-08-6

Иво Христов

А можехме
да бъдем...

За книгата

„А можехме да бъдем...“ Изкуших се да приема заглавието с онази нотка на въздишка и съжаление, с което е натоварено на пръв прочит. Но след това ми се прииска да продължа изречението. Защото можехме да бъдем... всичко – щастливи, нещастни, заедно, разделени, възторжени, разочаровани, смели, страхливи, големи, малки, интересни, скучни, щедри, егоисти... А можехме да бъдем. Просто да бъдем. Ние. „Но не бяхме...“ сякаш е логичното ехо на „а можехме да бъдем.“ Но всъщност най-неочаквано тази малка книга опровергава заглавието си. Защото героите бяха. Всичко. И щастливи, и нещастни, и заедно, и разделени, и възторжени, и разочаровани, и смели, и страхливи, и големи, и малки, и интересни, и скучни, и щедри, и егоисти. В един микросвят без излишни свидетели и без истерична динамика на сюжета. Бяха обикновени, ежедневни, почти

анонимни в свят, който отдавна е превърнал нормалните човешки емоции в безинтересна тема. Чух писъка от самотата, който героите утешиха със среща, за която дълго бяха мечтали. Тихо, тайно и непрекъснато. И бяха. Те. И бяха заедно. Имаха своето начало и своя край. И те бяха техен избор. На рѣба между новелата и приказката, чийто финал само на прѣв поглед е тѣжен. Големият вътрешен път към любовта и към смъртта. С всичките колебания и страхове, с големия възторг от срещата, с цялата драма на неизбежния край. Финалният акорд на тази песен за кратката среща е всичко, в което някога съм вярвала – любовта надживява смъртта. Навярно смъртта е най-великата ни илюзия ми казва едно седемнайсетгодишно момче, което може да ми бъде син. И аз му вярвам. Благодаря ти, синко!

Мария Лалева

ПРОЛОГ

Начало и край.

Онова, което е между тях, сме ние. Нашето ежедневиe, живот. Устроени сме така, че не помним най-важното си начало, което е дало старт на много други начала. За сметка на това още в ранна възраст разбираме за края. Който е тъмен и абсолютно неизбежен – също толкова, колкото настъпването на нощта.

Всичко в живота е временно и си отива още преди да сме успели да му се насладим истински. Понякога, в миг на прозрение, осъзнавам какъв е смисълът на тази игра. Друг път си мисля, че смисъл просто няма. Раждаш се, живееш, умираш. И това е краят. След теб не остава нищо – купчина прах, кости, един ковчег под тъмната влажна пръст. Тези мисли не пробуждат у мен нищо добро.

Такъв съм аз. Мисля за края на всичко, което има начало.

Но днес ми се случи нещо, което ме промени. Знаем, че това е нов етап от живота ми и вече не съм същият. Или поне така мисля. Сега имам начало и това е всичко, което ми трябва.

Любовта е вечност!

ЧАСТ ПЪРВА

НАЧАЛО

1

Вдигам тежката щанга със злоба. Поемам, издишам. Не след дълго вече съм напълно изтощен. Избърсвам потта с длан, поглеждам се в огледалото и се усмихвам доволно. Въпреки тежкия работен ден, успях да направя добра тренировка.

Коремът ми стърже, подсещайки ме, че не съм слагал нищо в уста от обяд. По път към къщи ще мина през супермаркета, за да набавя необходимите продукти.

Двадесет минути по-късно паркирам пред магазина. Отправлям се към щанда с готова храна и си вземам печено пилешко. Мисля от какво друго се нуждая. Бутилка вода, няколко банана, сушено свинско филе и пълнозърнест хляб.

Това са покупките, които нося в червената пазарска кошница. Отправлям се към касата. Опашката е дълга и се придвижва бавно, а аз съм изморен от дългия ден. Едва се сдържам да не се провикна, понеже останалите три затворени каси ме вбесяват. Но ето че идва и моят ред.

И именно този момент промени живота ми. Може би точно тогава разбрах какво искам.

Но не и как да го получа.

* * *

Пътувам към къщи. Радиото мълчи. Взирам се в безкрайността, а в главата ми е пълен хаос.

Какво беше това? Какво се случи в проклетия магазин?

Нима...

Разтърквам очите си и виждам тежкотоварния камион, задаващ се срещу мен. Избягвам катастрофата, но онова което можеше да се случи не излиза от главата ми. Влязъл съм в насрещното, без да усетя.

Отбивам от пътя. Гася двигателя и седя в пълна тишина повече от 20 минути. Представям си я на работното място. Как маркира стоки, как пожелава приятна вечер на всеки. Аз съм един от всички. Песъчинка в цял един океан от емоции и хора. Дори не зная името ѝ. Не зная дали утре ще е там, като отида. Дали ще ми пожелае приятна вечер, или само ще ме погледне с пренебрежение?

Опитвам се да си спомня гласа ѝ. Тих. Губещ се сред другите звуци.

Паля двигателя, потеглям, а гумите свистят жално. Не съм влюбен. Аз не харесвам жените. Те са сигурен източник на неприятности.

Но въпреки тези си мисли, усещам как изтощените ми мускули се стягат, адреналинът ме залива като гореща вода и самата мисъл, че някой друг може би я притежава, ме зарежда с енергия, достатъчна да убия човек.